

Leesexemplaar

ALLEEN
THUIS

Carlie van Tongeren bij Blossom Books

Heerestraat en Rozenlaan

Het meisjesmanifest

Het zusje van

Het is hier helemaal (niet) perfect!

Grijs

Alleen thuis

Leesexemplaar

ALLEEN
THUIS

CARLIE VAN TONGEREN

Leesexemplaar

Laat iedereen weten wat je vindt van *Alleen thuis* van @carlievantongeren.
Gebruik #AlleenThuis en vergeet @blossombooks niet te taggen!

NUR 285 / W092401
© 2024 Blossom Books
© 2024 Carlie van Tongeren
Omslagontwerp: Loudmouth
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel
of in gedeelten, in welke vorm dan ook. Tekst- en datamining niet toegestaan.

Voor deze uitgave hebben we zoveel mogelijk duurzame keuzes
gemaakt. Wil je meer weten over ons duurzaamheidsbeleid?
Ga dan naar blossombooks.nl/duurzaamheid.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje
naar info@blossombooks.nl of vind ons op blossombooks.nl**

Beste lezer,

Alweer een tijd geleden luisterde ik de podcast *Meneer Steenis & De gezinshuizen* en toen leerde ik over een wereld waar ik helemaal niets van wist. Natuurlijk weet ik dat er jongeren zijn die niet thuis kunnen wonen en af en toe hoorde ik weleens een verhaal – maar daar hield mijn kennis zo'n beetje op. Door de podcast realiseerde ik me des te meer dat er alleen al in Nederland zoveel werelden zijn die op de een of andere manier naast elkaar bestaan en die er zijn zonder dat je er een stap in zult zetten.

Ongeveer gelijktijdig vertelde Carlie over haar idee en ik was ontzettend enthousiast. Ik zie mezelf graag als een gemiddelde Nederlander en dacht 'als ik hier niets van weet, dan zijn er vast heel veel anderen die er ook niets van weten' – en een boek uitgeven over een onderwerp dat anders onderbelicht blijft, doe ik graag. Ik hoop namelijk dat boeken kunnen verbinden, en dat we door te lezen steeds meer over elkaar te weten komen en zonder oordeel met elkaar in gesprek kunnen gaan.

Door alle research die Carlie heeft gedaan, alle gesprekken die ze voerde en de echte herinneringen die in het boek verwerkt zijn, is *Alleen thuis* een prachtig, eerlijk, nauwkeurig en indringend boek geworden over wonen in een gezinshuis en je thuis voelen. Het heeft mijn horizon nog iets verder verbreed en ik hoop dat dat ook met jou zal gebeuren.

Heel veel leesplezier, we horen graag wat je ervan vindt.

#SpreadTheBooklove

#AlleenThuis

Myrthe Spiteri

Eigenaar en uitgeefdirecteur Blossom Books

Leesexemplaar

ALLEEN THUIS

Juna

6 maanden geleden

De vlammen dansen door de achtertuin. Ze groeien, ze kleuren oranje-rood, ze verwarmen me – steeds meer. Nog even en ze slaan over naar het tuintje van de burens. Of naar mama's huis. Mooi.

Ik kan niet ophouden met kijken, zo mooi zijn ze.

Hoe zouden ze staan op een ansichtkaart? Ik zou er drie versturen. Lekker zonder postzegel.

Alsjeblieft, deze is voor jou, mama. Voor alle keren dat je er niet was. Altijd dus.

En voor jou, papa. Met je stomme nieuwe baby en je stomme nieuwe beloftes.

En voor jou, Ongeschikte Stiefvader Nr. 123. Omdat je in de weg loopt, terwijl we allemaal weten dat je over gemiddeld tweeënhalve maand toch wegloopt.

'Juna!'

Precies. Ik gniffel omdat iemand anders mijn ansichtkaart afschrijft zonder het te weten. Zo heet ik dus. Maar toch kijk ik niet om.

'JU-NA! Wat heb je gedaán??!!'

Er komt een tweede stem bij. Nog kijk ik niet om.

Het lukt me niet om mijn ogen los te maken van het vlammenschouwspel

voor mijn neus. De zweetdruppels die over mijn gezicht lopen en het vuur dat dreigend dichtbij komt, veranderen daar niets aan.

Ik voel geen angst. Geen snippertje. Geen splintertje. Gewoon geen.

Mijn hoofd is eindelijk gevuld met een serene stilte. En scherpte – het enige waaraan ik denk zijn die drie dikverdiende ansichtkaarten.

Nog even, Syl, dan kunnen we weer samen zijn.

Tot een hand me hard vastgrijpt en naar achteren trekt en er zoveel tegelijk gebeurt dat ik het niet meer kan bijhouden. Ik struikelval, op de harde tegels. Mensen rennen langs me. Mensen roepen. Mensen gillen. Of eigenlijk: een mens gilt (mama natuurlijk). In het mossige vierkantje gras kronkelt een slang. Dan water. Veel water. Daar gaan ze, mijn mooie oranje-rode-gele vlammen.

En ik. Ik ga ook. Dat kan niet anders.

Heb ik ook dikker dan dikverdiend.

Geeft niks.

Alleen ben ik toch al.

Ook thuis.

Vooral thuis.

Leesexemplaar

WINTER (DRAMA'S)

Leesexemplaar

EEN FUCKING VILLA

Juna

Ik kan hier niet wonen. Dit is het grootste huis waar ik ooit binnen ben geweest. Een fucking villa. Aan de rand van een bos. Echt waar: als ik naar buiten kijk door de schuifpui aan de achterkant, zie ik groen. Als ik door de grote ruit, van vloer tot plafond, achter het kookeiland kijk, zie ik óók al groen. Dit moet een vergissing zijn.

Of misschien toch niet, als je ziet wie er ín dit huis zijn:

Een meisje dat Melody heet, met roze haar en een dwergpapegaai op haar schouder.

Een jongen die Adam heet, een leren broek draagt (waarom?) en me met zijn enorme pupillen ongegeneerd uitkleedt waar iedereen bij is.

Nog een jongen van wie ik de naam niet weet omdat hij, sinds mijn binnenkomst, onbewogen op de hoekbank zit, met zijn arm om een totaal versleten basketbal heen geklemd alsof dat zijn liefje is.

Een vrouw die Hanna heet en zelfs na tien kutopmerkingen nog begripvol naar me kijkt.

Een man die James heet en één woord per keer zegt, omdat zijn vrouw dan al door hem heen praat.

Een labrador die nu op mijn donkere jeans kwijlt en zijn snuit snuffend omhoog beweegt, in de richting van mijn kruis.

En – godzijdank – Sylvester, mijn broertje. Het bleef tot het laatste moment spannend, vooral vanwege zijn ‘situatie’, maar uiteindelijk zijn we

samen 'geplaatst' in 'Gezinshuis Boskant', zoals dat zo gezellig heet. Heel gezellig zit hij er niet bij, eerder doodongelukkig, maar ik gun hem de tijd om te wennen. Onze spullen staan nog onuitgepakt in onze slaapkamers.

Oké, dus dit is mijn nieuwe leven.

'Wil jij de tijd ritsen voor de pastasaus, Juna? Er gaat niets boven verse kruiden.'

Ik was te vroeg. Dit is mijn nieuwe leven: tijd ritsen in een huis met zes onbekenden (inclusief die kwijlende kruissnuffelaar). Ik haat nieuwe huizen met nieuwe mensen en honden want er zit nu eenmaal een grens aan hoe vaak je kunt wennen aan nieuwe plekken en nieuwe mensen en honden.

En hoe rits je tijd?

Het onbekende plantje dat Hanna onder mijn neus heeft geschoven, heeft echt piepkleine blaadjes aan sprietelige takjes. Moet ik die er allemaal per stuk af halen? Nee toch? Ik ga het natuurlijk niet vragen. Ik doe gewoon net alsof ik superdruk ben met de tijmblaadjes (wat ik ook ben, in mijn hoofd) terwijl ik Syl continu in de gaten houd en me voor de rest probeer af te sluiten.

Dat lukt alleen niet, want Hanna praat en praat.

'De regel is dat we elkaar hier een beetje helpen voor het avondeten. Dat doen we altijd samen, rond zes uur, hartstikke gezellig. Het schema met iedereen's taken hangt trouwens daar, maar jullie namen staan er nog niet op.' Nu wijst ze naar een kalender met volgeschreven vakjes naast de koelkast, maar ik kan het vanaf hier niet lezen. Wil ik ook helemaal niet. 'Sylvester, wil jij helpen met de tafel dekken?'

Een hard geluid doet me opschrikken. Ik trek per ongeluk een hele tak tijd uit de pot. Het komt van Adam, die een soort machine bedient waar een fles water onder staat.

'Wat is dat?' vraag ik geïrriteerd.

'Water met prik,' antwoordt hij. 'Lekker.' Bij dat laatste woord kijkt Adam naar mijn borsten. Het zal wel.

Dan walmt een vieze kaaslucht mijn neusgaten binnen. Van Melody, die vlak naast me bezig is met kaas raspen. Waarom zou je dat überhaupt doen als er zakjes geraspte kaas bestaan?

Terwijl ik de geur probeer te blokken, denk ik aan alles wat je ook met die rasp zou kunnen doen. Stukjes huid eraf schrapen – van mezelf of van een ander. De veren van Melody's dwergpapegaai – die serieus nog steeds op haar schouder zit – een beetje uitdunnen, als hij nog een keer mijn oren pijnigt met dat piepgeluid. Gaatjes in de sierlijke witte gordijnen maken. Of in de grote grijze hoekbank. Zou ik eerst nog een laatste waarschuwing krijgen? Of zouden ze me direct weer wegsturen? Dat risico weerhoudt me.

Ik hoef alleen maar naar Syl te kijken om te weten waarom ik hier wil blijven.

Want hoewel ik een hekel heb aan roze haren en dwergpapegaaien en kwijlende honden en begripvolle blikken en verhuisvuilniszakken, zijn die nog altijd beter dan de groepen waar ik de afgelopen maanden zonder mijn lieve broertje heb zitten afwachten.

'Hoe was het op school?' vraagt Hanna als we met z'n allen aan tafel zitten.

'Saai,' zegt Adam hard.

'Prima,' antwoordt Melody zacht. Haar papegaai zit inmiddels gelukkig weer in z'n kooi op haar slaapkamer zichzelf op de zenuwen te werken.

'En vinden jullie het spannend om morgen weer te gaan?' vraagt Hanna aan Syl en mij.

Ik stop met over de gladde kuipstoel schuiven. 'Weet ik veel,' zeg ik snauwerig. Ik kan er niets aan doen. Deze dag is één grote blur. Een beetje zoals mijn hele leven, maar dan nog waziger omdat alles in dit huis nieuw is en me van slag maakt. De tikkende tijdbom die Syl is, omdat hij zich zo ongevoelig lang rustig houdt. Dat er iemand recht tegenover me zit, die me het eten uit de mond kijkt (de Jongen Zonder Naam). Dat de muur achter hem

volledig bestreken wordt door een uitpuilende boekenkast. Dat er mensen zijn die vragen stellen over onze dag, die eten koken, die moeite doen. Dat ik denk: waarom zou ik me wel aan deze plek willen verbinden? en dat ik tegelijkertijd denk: waarom zou ik me niet aan deze plek willen verbinden? Dat er zo ongelooflijk veel dingen op deze tafel staan: zeven dezelfde borden, een waterkan met evenveel bijpassende glazen, een houten schaal met groene en rode sla, al die kleine kommetjes met kaas en kruiden en weet ik veel wat.

Bij mama thuis was de tafel voor post. Voor kleren die ooit, in een ander leven, gestreken zouden worden. Voor oude spullen die uitgezocht moesten worden. Voor nieuwe spullen die later ook weer uitgezocht zouden moeten worden. Eigenlijk was de eettafel voor alles behalve eten.

Wat zou mama nu aan het doen zijn?

Ik kijk onder tafel op mijn telefoon: niks. Waarom appt ze nou nooit als ik dat wil?

‘Telefoon weg,’ zegt Hanna en ik schrik. ‘Lennon, kom op, telefoon weg.’

‘Hoezo moet ik ineens naar die nieuwe bullshitregels luisteren?’ kaatst hij terug. ‘Ik woon hier al zeventien jaar zonder.’

Oké, zo heet deze jongen dus. En niet zomaar een, maar de echte zoon van James en Hanna. Wat natuurlijk betekent dat hij veel meer mag dan wij, die vier trieste gevallen die blij mogen zijn dat ze ergens een kamertje krijgen.

‘En zij dan?’ zegt Lennon nu. Hij kijkt me niet al te vriendelijk aan.

‘Juna ook,’ zegt Hanna, die wel vriendelijk kijkt. Nog steeds, bij alles wat zij zegt, bij alles wat wij zeggen, ook al zijn de dingen die wij zeggen verre van vriendelijk. Ik vraag me af hoelang ze dat gaat volhouden met ons. Of zou ze een robot zijn?

‘Dat...’ zegt James.

‘Laten we dit moment aangrijpen om de regels nog een keer duidelijk te maken,’ kapt Hanna hem af. ‘Dan weten Juna en Sylvester ze ook meteen.’

Ik kijk naar James, die zwijgend wat geraspte kaas over zijn spaghetti bolognese strooit. Zou hij ooit een hele zin zeggen?

‘Geen telefoons tijdens het gezamenlijke avondeten,’ zegt Hanna, ‘dat wisten jullie al. En vanaf nu ook om negen uur ’s avonds telefoons inleveren in dat mandje daar.’

We volgen allemaal de vinger van Hanna richting het truttigste rieten mandje ter wereld met, voor de gelegenheid, een strik in kerstkleuren. Het is bijna kerstvakantie.

‘Wát?’ zeg ik tegelijk met mijn broertje, Melody en Adam.

Even kijk ik naar die twee onbekenden. Zouden we dan toch meer met elkaar gemeen hebben?

Ik weet het niet. Melody blijft hier tot haar achttiende wonen, Adam is hier maar tijdelijk, en dat is alles wat ik van ze weet. Ik ben opgehouden me te verdiepen in andere mensen. Want uiteindelijk ga ik of gaat die ander toch weer weg en wat heb je dan nog aan elkaar? Ik ben hier alleen voor mijn broertje.

‘We hebben gemerkt dat jullie echt veel te lang op die telefoons zitten. Terwijl er nog zoveel andere dingen op de wereld zijn,’ zegt Hanna opgewekt. ‘Leuke dingen.’

Ja, voor haar misschien. En voor James en Lennon.

Maar niet voor ons.

Mijn telefoon is het leukste dat ik heb. Ik heb vaak genoeg de hele nacht op mijn telefoon gezeten. Niemand die erop lette of er iets van zei. Zelfs op de laatste groep waar de wifi altijd om tien uur ’s avonds uitging, wisten we in te breken op de wifi van de begeleiding.

‘Natuurlijk zijn er ook minder leuke, maar wel belangrijke dingen die tijd vragen, zoals huiswerk en...’ Hanna aarzelt even. ‘... innerlijk werk. En laten we slaap niet vergeten.’

Ik zucht hardop, maar ga er verder niet op in. Het veel te tevreden smoelwerk van Lennon slokt al mijn aandacht op. ‘En hij?’ zeg ik met een knikje

naar hem. 'Hij mag dan zeker wel tot één uur 's nachts porno kijken op zijn telefoon?'

'Nee,' zegt James.

En dan Hanna: 'Lennon kan net als jullie tot negen uur porno kijken.'

Lennon kijkt me nu kwaad aan en ik kijk nog kwader terug.

PROBLEEMGEVALLEN

LENNON

Serieus?

Nee.

Dit kan ze niet menen.

‘Dat ga ik dus écht niet doen, hè,’ zeg ik mopper-stellig.

‘Ik ook niet!’ zeggen de vier indringers nu om de beurt. Juna als eerste, terwijl zij hier als laatste is binnengekomen. Een beetje dimmen mag ze wel, met haar geplamuurde gezicht en haar enorme oorbellen die vast overal achter blijven haken en haar nog grotere mond.

Ik bedoel: porno kijken, hoe komt ze erbij?

‘Gelijke regels, voor iedereen. Dat is wel zo duidelijk, voor iedereen.

Toch?’

Ik kijk naar mijn moeder om haar vertrouwde lach te ontwaren, maar die zie ik niet.

Niks is meer vertrouwd aan haar sinds we in plaats van een huis met een gezin ineens een gezinshuis zijn.

Wie is deze vrouw?

Dit was niet wat ik verwachtte toen mijn ouders een halfjaar geleden zeiden: ‘Ga even zitten, Lennon. We willen iets belangrijks met je bespreken.’

Natuurlijk dacht ik eerst: shit, ze gaan scheiden. Pfff. Kunnen ze het niet nog even volhouden? Tot ik achttien ben en op kamers kan gaan wonen?

Toen ze hun complete plan vertelden – ‘We gaan het huis verbouwen,

zodat we een stabiele thuisbasis kunnen bieden aan een aantal uit huis geplaatste jongeren' – wilde ik haast dat ze zouden scheiden. Dan zou ik hier met één persoon minder wonen in plaats van met vier meer.

Ik had heus wel gezien dat mijn moeder veel moeite deed om een nieuwe baan te vinden. Dat ze bij elke nieuwe afwijzing harder begon te jammeren dat ze 'veel te potjandosie oud was' (oud ben je ook, als je het woord 'potjandosie' gebruikt). Dat mijn vader ook al jaren baalde van zijn werk en een carrièreswitch overwoog. Ik snapte heus ook nog wel dat een vrijstaand huis, zoals het onze, met een behoorlijke hypotheek gekocht was, tenzij je vader toevallig een bekende rapper is.

Maar moesten we daarvoor vier Probleemgevallen in huis halen? Mishandeling, huiselijk geweld, depressie, verwaarlozing, vechtscheiding, ouders met een verslaving en/of psychiatrische achtergrond – en dat allemaal gezellig aan één tafel?

Konden ze geen pleegouders worden van één kind als ze zo graag 'iets wilden bijdragen aan de maatschappij'? Of allebei gaan werken in een jeugdzorginstelling als begeleider op een groep, waar ook uit huis geplaatste jongeren wonen? Moesten ze hun werk als 'professionele opvoeders' letterlijk mee naar huis nemen – en dan niet voor één avondje overwerk, maar vierentwintig uur per dag, zeven dagen per week? Was dat écht de enige oplossing op de hele fucking wereld?

Ernie snuffelt aan mijn onderbeen en ik aai hem over zijn kop.

Een van de weinige pluspunten is dat we nu eindelijk een hond mogen, want een gezinshuis (insidersafkorting: GH) schijnt niet compleet te zijn zonder huisdieren. Ik wist meteen dat ik hem Ernie zou noemen, naar mijn opa die de beste opa van de wereld was. En we kregen ook nog drie nieuwe koikarpers in de vijver, maar goed, daar heb je natuurlijk geen zak aan.

Intussen staat iedereen te dralen in onze open keuken. De enige die net als ik nog aan tafel zit, is Melody. Het valt me nu pas op dat ze hartjes op haar

oogleden heeft – geplakt of zo? – wat haar uitstraling nog zieliger maakt. Ze heeft de hele maaltijd maar één woord gezegd. Net als alle maaltijden hiervoor. Ik denk dat ik haar het meest mag van iedereen, als ik echt iemand zou moeten kiezen, bedoel ik.

Mijn vader ontfermt zich over de vuile vaat, terwijl mijn moeder zich buigt over het toetjesbeleid. Adam hangt tegen de koelkastdeur aan, die al veel te lang openstaat volgens mijn moeder – althans, de moeder van toen we nog een normaal gezin waren.

‘Waarom zijn er zo weinig toetjes?’ klaagt Adam teatraal.

‘Er is yoghurt,’ antwoordt mijn moeder.

‘Yoghurt is goor,’ zegt Sylvester.

‘Yoghurt is geen toetje,’ vindt ook Juna.

Ze knikken tevreden naar elkaar, alsof ze de leukste broer en zus ter wereld zijn. Wat ze overduidelijk niet zijn, want waarom wonen ze dan niet gewoon nog bij hun eigen ouders?

Dan begint de koelkast te piepen en doet mijn moeder eindelijk de deur dicht.

‘Wat dachten jullie van een ijsje?’ stelt ze voor, waar enthousiast op wordt gereageerd. ‘Dat doen we natuurlijk niet altijd, maar voor de eerste avond van Juna en Sylvester kunnen we wel een uitzondering maken.’

Ik grom, zachtjes, zodat het niemand echt opvalt. Het is wonderlijk hoe weinig uitzonderingen er de afgelopen zeventien jaar mogelijk waren en hoeveel sinds we een gezinshuis zijn.

Juna, Sylvester en Adam gaan als een stelletje aasgieren door de bovenste vriezerlade. Hun handen graaien er gretig chocolade- en perenijsjes uit.

‘Melody, wil jij ook een ijsje?’ vraagt mijn moeder.

Melody schudt haar bleke hoofd en vraagt voorzichtig: ‘Mag ik naar buiten?’

‘Tuurlijk, lieverd. Het is weer tijd voor een wandelingetje, hè? Neem Ernie maar mee.’

‘Ernie?’ zegt Juna met een gezicht alsof ze ‘kak’ of ‘stront’ of ‘kakstront’ zegt.

‘Zo heet onze hond. Mooi, hè? Heeft Lennon bedacht?’

‘Hoezo?’ zegt Juna. Nu kijkt ze mij aan alsof ik iets misdadigs heb gedaan.

‘Hoezo niet?’ brom ik. Ik heb echt geen zin om haar over mijn opa te vertellen. Wat weet zij nou van familie hebben?

‘Omdat Ernie echt een tering lelijke naam is.’

‘O, oké,’ zeg ik terwijl ik mijn verhoogde hartslag negeer. ‘En hoe zou jij hem dan noemen?’

‘Geen Ernie.’

‘Geenernie,’ herhaal ik cynisch. ‘Veel beter, inderdaad.’

Juna steekt haar tong naar me uit. Kinderachtig, als je het mij vraagt, en geil als je het Adam zou vragen. Hij kan zijn ogen niet van Juna afhouden – de hele avond al niet, en nu ze aan haar perenijsje likt alsof ze het aan het pijpen is, komt hij bijna klaar in zijn broek.

Probleemgevallen die met elkaar gaan seksen en nieuwe Probleembaby’s gaan maken, dat is nog het enige waaraan het hier in huis ontbrak.

Ik sta op. Ik kan het niet langer aanzien, die twee.

Gelukkig gaat de bel en ik ben zelfs opgelucht als ik mijn rijinstructeur door het wazige voordeurglas heen zie.

‘Zooo. Klaar voor, jongen?’ vraagt Marco, de laatste (beetje) jonge gast op aarde met een snor. Alleen een snor. Zonder baard dus. New Kids-stijl.

‘Yes,’ antwoord ik, onverwacht opgetogen. Niet alleen omdat ik graag de rest van de avond weg wil zijn, maar vooral omdat ik niet kan wachten om mijn rijbewijs te halen en vette roadtrips te gaan maken. Waarvan de eerste meteen op mijn achttiende verjaardag. Degene die heeft bedacht dat je al vóór je achttiende mag beginnen met lessen, mag wat mij betreft minister-president worden. Oké, het valt wat tegen. En oké, ik heb wat meer lesjes nodig dan de twintig die ik vooraf had gedacht. Maar toch is het beter dan thuisblijven.

Thuis...

Ik schud mijn hoofd en roep vanuit de gang: 'Ik ga!'

Even blijf ik staan tot iemand 'Dag!' of 'Succes!' roept. Maar dat doet niemand. Waarschijnlijk horen ze me helemaal niet, want er klinkt nu geschreeuw en gevloek en gekrijs vanuit de woonkamer. Het enthousiasme over de ijsjes was schijnbaar van korte duur. En nu valt er iets kapot. Het klinkt als serviesgoed.

Wedden dat een van die Probleemgevallen binnen een week ons huis kort en klein slaat?

ROZE IS VOOR EMO'S

Juna

‘Zullen we samen gamen?’ vraag ik aan Syl.

‘Zo meteen,’ zegt hij, gedempt door de stof van mijn pluizige vest waarin hij zijn gezicht heeft begraven sinds we op zijn slaapkamer zijn.

‘Oké,’ zeg ik en ik ga verder met het aaien van zijn bovenrug. Gelijkmatische bewegingen. Groot, kleiner, klein en weer terug naar groot. Daar wordt Syl altijd rustig van.

Soms helpt het mij ook zelf rustiger te worden. Maar vandaag niet. Mijn buik gaat tekeer alsof ik bubbeltjesplastic heb gegeten, maar dat hoeft Syl niet te weten.

Tussen het aaien en geruststellen door, ging ik af en toe naar beneden onder het mom van iets pakken – drinken, een pen, totale onzin. Zodat ik kon afluisteren of James en Hanna het nog over Syls uitbarsting bij de ijsjes hadden.

Of hij op zijn eerste dag al zijn laatste waarschuwing krijgt.

Ze hadden het inderdaad over hem. Over hun twijfel vooraf om hem in huis te nemen (schijnbaar niet over mij?). Over de twijfel nu Syl al uit zijn vel sprong toen hij hoorde dat zijn PlayStation ook om negen uur ’s avonds ingeleverd moest worden.

Of nou, nuanceerde Hanna, dat hij daarom meteen fysiek werd. Want ze snapte gelukkig zelf ook wel dat zijn spelcomputer ontzettend belangrijk voor hem is. Het belangrijkste, na mij.

Het liefst wilde ik binnenstormen en leuke en grappige dingen vertellen over Syl, zodat mensen hem zouden zien zoals ik hem zie. Als een grote jongen (groter dan ik) die eigenlijk nog heel klein is. Die gewoon rust wil na alle shit die hij heeft gezien en gehoord en meegemaakt. Die een kort lontje heeft maar niet echt, nee echt niet, gevaarlijk is. Dat hij het allerliefste broertje van de wereld is. De enige die ik nog heb – en andersom.

‘Gamen.’ Syl gaat vermoeid rechtop zitten en zijn knuffel valt op de vloer. Een kleine pluchen Bambi, die ik ooit won op de kermis en veel mooier vond dan mijn eigen afgesleten teddybeer, maar toch aan hem gaf omdat hij geen eigen knuffelbeest had.

Ik buk en pak het zwarte snoer om de controllers naar ons toe te trekken, terwijl Syl met een afstandsbediening de vierdehands-tv aanzet die hij gelukkig op zijn kamer mocht. We hebben nog ongeveer drie kwartier tot de spelcomputer achter slot en grendel moet.

Als ik opzijkijk, zie ik een zweem van een glimlach op zijn gezicht en even houdt het bubbeltjesplastic op met ploppen. Als we elke dag zo naast elkaar kunnen zitten, dan is het goed, ook al is het dan niet thuis. Samen is alles goed.

‘Kom op, kies je avatar,’ zegt hij. ‘En niet weer die gothic.’

‘Die andere is roze.’

‘Dus?’

‘Roze is voor emo’s.’ En dan iets zachter: ‘Dat zie je toch aan Melody?’

Syl grinnikt en ik doe hetzelfde, blij dat hij weer een beetje kan lachen. ‘Je denkt toch niet dat ik je nu laat winnen, hè,’ zeg ik. ‘Ik doe niet aan liefdadigheid.’

‘Pfff. Alsof ik dat nodig heb!’

Daar heeft hij wel een punt. Vroeger liet ik Syl weleens expres winnen om hem een beter gevoel over zichzelf te geven, maar inmiddels is hij zelfs op zijn slechte dagen beter dan ik. Hij geeft me een plagende por in mijn zij, waar ik lichtjes van opveer. Als ik ergens niet tegen kan, is het gekieteld

worden. Niet dat dat vaak gebeurt is in mijn leven, maar toch.

Als mijn avatar even later knock-out wordt geslagen, zeg ik zacht: 'Je kunt beter tijdens het gamen dingen kapotmaken dan in het echt.'

Syl knikt. 'Ik weet het, maar...'

'Maar wat?'

Hij blijft even stil, voordat hij zegt: 'Soms wordt het gewoon... zwart... voor mijn ogen. Of rood. Of... ja, gewoon, kortsluiting in mijn hoofd, weet ik veel.'

'Ik begrijp het. Ik ben ook boos. Fucking boos. Op mama. Op papa. Op... iedereen.'

Ik voel Syl naar me kijken. 'Echt?'

'Tuurlijk echt.'

'Maar jij kunt je wel inhouden,' zegt hij treurig.

Ik knik en denk: voor jou. Alleen voor jou en voor niemand anders. 'Weet je waar ik dan naartoe probeer te gaan in mijn hoofd? Naar een veilige plek. Een fijne herinnering.'

Syl lacht schamper. 'Alsof ik die heb.'

'Niet veel,' zeg ik, 'maar heus wel eentje. Probeer het nou maar een keer, oké?'

Hij knikt, al is het niet erg overtuigend.

Tot die tijd moet ik het gewoon voor twee proberen te doen.

Niemand bleef ooit, behalve mijn hulpverlener N. Zij is mij gaan begeleiden toen ik voor de eerste keer uit huis ben gezet en ik bij mijn vader ben gaan wonen (wat later ook niet goed ging, want hij heeft me zo'n beetje verwaarloosd). N. is een van de eerste mensen die ik leerde volledig te vertrouwen. Ik kan haar altijd bellen, altijd een beroep op haar doen. Ik zat in het zoveelste huis, zwaar depressief. Later kwamen de paniekaanvallen waarbij ik moest hyperventileren, dan kon ik eigenlijk alleen maar of voor me uit staren of heel hard huilen, alsof ik een baby was die een week niet heeft gegeten.

De eerste keer dat ik zo'n aanval had, wist ik niet wat me gebeurde. Ik zat alleen in mijn kamer. Daar zat ik voor een goed halfuur, toen was ik er klaar mee. Ik was in paniek naar de crisispleegouder gegaan. Zij raakte ook een beetje in paniek van mij en belde N., omdat N. de enige was die dit kon doorbreken. Ze is om tien uur in de avond op een vrijdag naar me toe gekomen, en is gebleven tot ongeveer halftwaalf. Ze was langer gebleven als ik langer nodig had gehad om te kalmeren. De dankbaarheid die ik de volgende dag voelde, is er een die ik nog nooit heb gevoeld. Dat N. achter me staat, mij steunt, en mij af en toe een les leert die moeilijk, maar wel nodig is.

Adam